

## POSTANOWIENIE

Dnia 26 sierpnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z powództwa R. A.

przeciwko P.P.H.U. B. Sp. z o.o. w R.

o wynagrodzenie i odszkodowanie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 26 sierpnia 2021 r.,

na skutek skargi powoda o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w R.

z dnia 28 sierpnia 2019 r., sygn. akt IV Pz [...],

**odrzuca skargę.**

### UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w R., postanowieniem z dnia 28 sierpnia 2019 r., oddalił zażalenie pełnomocnika powoda na rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania zawarte w pkt II postanowienia Sądu Rejonowego w R. z dnia 31 maja 2019 r., zgodnie z którym wzajemne koszty zastępstwa procesowego między stronami zostały zniesione.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło w następującym stanie faktycznym. Powód R. A. dochodził od pozwanego P.P.H.U. B. Sp. z o.o. w R. zapłaty wynagrodzenia za kwiecień i maj 2018 r. oraz odszkodowania w związku z rozwiązaniem umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracodawcy.

W dniu 6 lutego 2019 r. Sąd pierwszej instancji wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym uwzględnił żądanie pozwu w całości.

Pozwany złożył sprzeciw, podając, że należność dochodzona pozwem została uregulowana. Pismem z 7 maja 2019 r. powód cofnął pozew i jednocześnie wniósł o zasądzenie kosztów procesu, w tym zastępstwa procesowego, podnosząc, że pozwany spełnił roszczenie po wniesieniu pozwu. W piśmie z 30 maja 2019 r. strona pozwana wyraziła zgodę na cofnięcie pozwu i wniosła o zasądzenia od powoda kosztów zastępstwa procesowego.

Od powyższego postanowienia Sądu Okręgowego w R. skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wywiódł pełnomocnik powoda, zarzucając naruszenie prawa procesowego, mających istotny wpływ na wynik sprawy, to jest: (-) art. 100 k.p.c., przez błędne uznanie, że zaszły przesłanki pozwalające na wzajemne zniesienie kosztów zastępstwa procesowego, podczas gdy kosztami zastępstwa procesowego należało obciążyć pozwanego i zasądzić ich zwrot na rzecz powoda; (-) art. 232 k.p.c. w związku z art. 233 § 1 k.p.c., przez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego zebranego w sprawie, przez dokonanie sprzecznych ustaleń z treścią materiału dowodowego, brak uwzględnienia przez sąd przedstawionych przez powoda dowodów, które potwierdzają, iż roszczenie powoda jest w pełni uzasadnione; (-) 232 k.p.c. w związku z art. 233 § 1 k.p.c., przez nietrafne określenie konsekwencji prawnych wynikających ze źródeł dowodowych i sformułowanie przez sąd błędnych wniosków ze zgromadzonego materiału dowodowego, gdyż analiza zgromadzonych dowodów prowadzi do odmiennych ustaleń niż tych, które poczynił Sąd.

Mając powyższe na uwadze skarżący wniósł o zasądzenie na rzecz skarżącego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wymaga odrzucenia jako niedopuszczalna w rozumieniu art. 424<sup>8</sup> § 1 k.p.c.

Stosownie do art. 424<sup>1</sup> § 1 k.p.c. można żądać stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji, jeśli przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego wyroku w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Brzmienie takie nadane zostało cytowanemu przepisowi przez art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 22

lipca 2010 r. - o zmianie ustawy - Kodeks cywilny, ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy - Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz.U. Nr 155, poz. 1037). Jak wynika z uzasadnienia projektu ustawy z dnia 22 lipca 2010 r. (druk sejmowy nr 2525) celem ustawodawcy było ograniczenie obowiązku orzekania o niezgodności z prawem przez Sąd Najwyższy jedynie do przypadków niezgodności z prawem prawomocnego wyroku (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 marca 2014 r., II BP 14/13, LEX nr 2551955).

W przedmiotowej sprawie domniemanej kontroli ma podlegać postanowienie Sądu Okręgowego w R. z dnia 28 sierpnia 2019 r. (IV Pz [...]), mocą którego oddalono zażalenie powoda w przedmiocie kosztów procesu, o jakich niezgodnie z prawem – zdaniem powoda - orzekł Sąd Rejonowy w R., umarzając postępowanie wobec cofnięcia pozwu. Tymczasem wniesiona skarga nie przysługuje od innych prawomocnych orzeczeń, w tym w szczególności postanowień formalnych, wpadkowych czy dotyczących kosztów postępowania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 14 lutego 2013 r., V CNP 44/12, LEX nr 1314478).

Niezależnie od powyższych przesłanek tamujących należy skarżącemu zwrócić uwagę, że wniesiona skarga mogłaby być uwzględniona tylko wówczas, gdyby naruszenie prawa miało charakter kwalifikowany i elementarny. Z tego względu skarga nie może być traktowana jako środek prowadzący do dochodzenia roszczeń odszkodowawczych w odniesieniu do każdego wadliwego wyroku sądu. Niezgodność orzeczenia z prawem w rozumieniu art. 424<sup>1</sup> k.p.c. może wynikać tylko z oczywistych błędów sądu, spowodowanych rażącym naruszeniem zasad wykładni lub stosowania prawa. Dlatego skargę uzasadnia tylko dokonanie przez sąd wykładni prawa sprzecznej z treścią przepisu, nie uwzględniającej innych regulacji prawnych, naruszającej zasady utrwalone w orzecznictwie, a nadto bez ustosunkowania się do prawnej argumentacji strony. W zestawieniu z tym modelem procesowe podstawy wskazane w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, zbudowane na wzór skargi kasacyjnej, już same w sobie dyskwalifikują tego rodzaju technikę, niezależnie od innych – bo pierwotnie dostrzeżonych - wad.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

